

MICHAŁ BAŁUCKI

**DOM
OTWARTY**

Salonik elegancki. Portiery w oknach i przy drzwiach, stół na środku, nakryty dywanem

SCENA PIERWSZA

Władysław, Telesfor, Kamila, Adolf, później Franciszek

Kamila z Adolfem siedzą przy pianinie, po lewej Telesfor i Władysław po prawej grają w szachy

KAMILA

grając sonatę Beethovena

Raz, dwa trzy – raz, dwa, trzy.

Do Adolfa, siedzącego tuż obok niej

No, teraz pan.

ADOLF

który zapatrzony w nią, zapomniał o grze na cztery ręce, ocknąwszy się

A prawda – teraz ja.

Niby zabiera się do grania i zamiast grać, ogląda się na grających w szachy, a widząc ich zajętych, bierze prędko rękę Kamili i całuje dwukrotnie ogniście

KAMILA

wyrywając szybko rękę

Panie! Bo jak mamę Kocham, tak pan klapsa dostaniesz, jak nie będziesz spokojnie siedział.

ADOLF

biorąc ją powtórnie

Jeszcze tylko ten jeden raz.

KAMILA

jak wyżej

Panie! Bardzo proszę – bo powiem wujaszкови.

ADOLF

błagalnie

Panno Kamilo!

KAMILA

głośno

Wujaszku!

TELESFOR

z fajką w ustach, nie oglądając się, zapatrzony w szachy

A co tam takiego?

KAMILA

Bo tu pan Adolf jest niegrzeczny.

TELESFOR

jak wyżej

No, no, Adolfku, bądź grzeczny – pocałuj ją w rękę na przeprosiny.

ADOLF

ucieszony

A widzi pani, wujaszek pozwala.

porywa jej rękę i obsypuje pocałunkami

KAMILA

wyrywając mu rękę

Panie! Bo się naprawdę pogniewam. Pan wiesz, że ja tego nie lubię. Graj pan.

ADOLF

Zaraz.

Zaczyna grać

KAMILA

Przecież pan ma dwa takty pauzy.

ADOLF

przestaje grać

Prawda, dwa takty pauzy.

KAMILA

Ach, jaki pan dziś nieznośny! No, zaczynajmy...

Zaczyna grać

Raz, dwa, trzy – raz, dwa, trzy – teraz dopiero pan.

Grają oboje sonatę Beethovena, jednak tak, aby nie głuzyli rozmowy innych osób

WŁADYSŁAW

Na wuja pociąg.

TELESFOR

zapatrzony w szachy, podnosząc palec do góry

Zaraz, zaraz, bo ja tu mam planik kapitałny, tylko

nuci

„I chciałabym, i boję się”.

Mówi

E! Co tam! Starosta albo kapucyn, naprzód!

Suwa piona i nuci

„Naprzód, naprzód marsz, rabiata, na podbicie reszty świata”.

FRANCISZEK

w białym fartuchu do pasa wychodzi z lewej strony z drugich drzwi i idzie do grających w szachy

Proszę panów, pani się pyta, czy tu nakryć do kawy?

WŁADYSŁAW

zajęty szachami

To mógł wuj tu iść?

TELESFOR

zadowolony

A mógł, mógł; ty się musisz zasłaniać, a ja idę wtedy pionem na królową; a co?

Nuci

„Czy widzisz na tej skale tego, co straszną trzyma broń?”

FRANCISZEK

Proszę panów, pani się pyta, czy...

WŁADYSŁAW

opryskliwie

Idź do diabła! Nie nudź mnie! Nie widzisz, że jestem zajęty; skrzeczy i skrzeczy za uszami!

KAMILA

do Adolfa, grając

Patrz pan na nuty, nie na mnie, bo się znowu pomylisz.

ADOLF

Kiedy ja wolę na panią.

FRANCISZEK

stojąc za Kamila

Proszę panienki...

KAMILA

Ale ja nie wolę. No, pilnuj się pan w takcie, raz, dwa, trzy.

Grają dalej

FRANCISZEK

Proszę panienki...

Widząc, że go nie słyszą, odchodzi machnąwszy ręką

E! Kto by się tam z nimi dogadał!

Idzie w głąb na prawo

SCENA DRUGA

Ciż i Janina z lewej, z drugich drzwi

JANINA

do Franciszka

No, cóż?

FRANCISZEK

ruszając ramionami

Proszę pani, kiedy tak wszyscy zajęci, że choć strzelaj za uszami, nie usłyszą.

JANINA

To nakryj tu i przynoś samowar.

FRANCISZEK

idzie na prawo do drugich drzwi, skąd za chwilę wraca, nakrywa stół obrusem, znosi filiżanki, bułeczki w koszyczku etc.

JANINA

idzie do Władysława i opiera się na jego ramieniu

Przy kimże szczęście?